

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 537/2013-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. J. P., S., zastúpeného advokátom JUDr. I. G., Advokátska kancelária, P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Em/2/2011 a jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd unesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7 CoE/21/2012, 7 CoE/22/2012 z 29. júna 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 323/2012 zo 6. decembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. J. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. februára 2013 doručená sťažnosť MUDr. J. P., S. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Em/2/2011 a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) unesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 CoE/21/2012 a sp. zn. 7 CoE/22/2012 z 29. júna 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 323/2012 zo 6. decembra 2012.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na základe návrhu sťažovateľa bol uznesením okresného súdu sp. zn. 1 P 266/2010 z 20. januára 2011 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 20. januára 2011“) v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 11 Cop 86/2011 z 28. apríla 2011 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 28. apríla 2011“) nariadený návrat jeho troch maloletých detí do krajiny obvyklého pobytu, teda do S.

Okresný súd uznesením č. k. 12 Em/2/2011-21 z 8. júla 2011 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 8. júla 2011“) uložil matke maloletých detí (ďalej len „povinná“) poriadkovú pokutu v sume 60 € odkazujúc na § 272 ods. 2 a § 273 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) a dôvodiac, že povinná nerešpektovala výzvu okresného súdu podrobiť sa jeho rozhodnutiu z 20. januára 2011. Uvedené rozhodnutie okresného súdu napadla povinná odvolaním dôvodiac, že 4. júla 2011 podala okresnému súdu žiadosť o odloženie exekúcie súdneho rozhodnutia z dôvodu napadnutia uznesenie krajského súdu z 28. apríla 2011 sťažnosťou podanou na ústavnom súde.

Okresný súd uznesením č. k. 12 Em/2/201-85 z 28. novembra 2011 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 28. novembra 2011“) nariadil výkon rozhodnutia – návrat

maloletých detí sťažovateľa do krajiny ich obvyklého pobytu poukazujúc na ustanovenie § 273 ods. 2 OSP a dôvodiac, že považuje za preukázané, že ostali bezvýsledné všetky možnosti zakotvené v Občianskom súdnom poriadku týkajúce sa výkonu rozhodnutia vedúce k dobrovoľnému plneniu zo strany povinnej. Proti tomuto uzneseniu povinná takisto podala odvolanie.

Krajský súd uznesením sp. zn. 7 CoE/21/2012 a sp. zn. 7 CoE/22/2012 z 29. júna 2012 uznesenia okresného súdu z 8. júla 2011 a 28. novembra 2011 zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie. Poukázal pritom na uznesenie ústavného súdu č. k. II. ÚS 584/2011-30 z 15. decembra 2011, ktorým bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť povinnej a ktorým bola zároveň odložená vykonateľnosť právoplatného uznesenia krajského súdu z 28. apríla 2011.

Sťažovateľ svoje námietky prezentované v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu opieral o túto argumentáciu:

„Z uvedeného je zrejmé, že výkon rozhodnutia takejto sledovanej veci začal podaním dňa 30. 05. 2011. Vo veci nakoniec rozhodol Krajský súd v Nitre až dňa 29. 06. 2012 tak, že zrušil celý výkon rozhodnutia. Vo výkone rozhodnutia sa pokračovalo spôsobom, ktorý nevedol k splneniu povinností povinnej matky detí. Nakoniec sama povinná pred súdom deklarovala, že svoje povinnosti si riadne plniť nebude. Vo veci bolo vydaných viacero predbežných opatrení (vid' vyššie), ktoré nerealizoval a osobitná sťažnosť na ústavný súd (nasledujúca). Z tohto hľadiska činnosť okresného súdu, ktorý sa zaoberal právnymi postupmi, formálnym vydávaním rozhodnutí a ich a nie ich realizáciou, porušil práva účastníka konania. Účastník konania nemohol riadne konať a bol až napriek veľkej snahe informovaný o lom, že rozhodnutie o uložení pokuty sa nerealizuje, lebo sa spis neposlal na rozhodnutie Krajskému súdu v Nitre a rozhodnutie Ústavného súdu SR mu nebolo oznámené vôbec.

V konaní na ústavnom súde, č. k. II. ÚS 584/2011 som nebol účastníkom konania, pričom sa konalo o mojich právach. Nemohol som sa k nemu vyjadriť a preto bola porušená kontradiktórnosť zbrani v tomto konaní. Bolo porušené moje právo na spravodlivý proces. Z uvedených dôvodov som sa obrátil na Európsky súd pre ľudské práva a moja sťažnosť je evidovaná pod č. 383/13.

Z hľadiska účastníka konania za obdobie 13 mesiacov súd nevykonal žiaden reálny krok k tomu, aby sa pristúpilo k samotnému výkonu rozhodnutia. A to jediné čo súd vykonal, bolo že uložil pokutu. Tú potom následne zrušil Krajský súd v Nitre. Nič nebránilo Krajskému súdu v Nitre, aby uznesenie o odvolaní o uložení pokuty nerozhodol a vyčkal až na konečné rozhodnutie ústavného súdu. Takto vlastne vrátil vec znovu na konanie okresnému súdu, ktorý vec rieši po stránke procesnej a nie po stránke skutkovej. Ústavný súd SR už vo viacerých rozhodnutiach indikoval, že obsahom práva na súdnu ochranu je i právo, aby súd rozhodoval v primeranom čase. Za rozhodovanie v primeranom čase sa však nepokladá riešenie rôznych procesných a iných úkonov a nezaobieraním sa vlastným meritom veci. Za celé obdobie viac ako jedného roku súd s výkonom rozhodnutí nikam nepokročil a rozhodnutia, ktoré sám vydal ani nerealizoval napriek tomu, že sa podal návrh na realizáciu výkonu rozhodnutia o styku s maloletými deťmi a požiadal som osobitne i predsedu súdu o poskytnutie pomoci.

Z uvedeného je zrejmé, že mne ako účastníkovi konania nebola poskytnutá žiadna ochrana. Súd síce vydával rozhodnutia, ale styk nerealizoval. Možnosť prístupu k súdnemu spisu bola pre mňa obmedzená, nakoľko sa nenachádzam v okrese Komárno. Bolo prikázané zamestnancom súdu so mnou nekomunikovať. Z tohto dôvodu osobitne prichádza do úvahy porušenie práva rovnosti zbraní, keď o listinách, ktoré boli doručené súdu, som upovedomený nebol, ani o úkonoch, ktoré súd realizuje. V citovanom rozhodnutí II. US 584/011 bolo priznané porušenie práva sťažovateľky MUDr. S. F. z toho dôvodu, že nemala možnosť sa vyjadriť k listine môjho právneho zástupcu, nakoľko táto jej nebola doručená. V listine neboli žiadne nové skutočnosti ani argumenty, ktoré by už v konaní neboli použité. Napriek tomu ústavný súd mal za to, že bolo potrebné jej takúto listinu doručiť i keď v zásade z predchádzajúceho konania obsah prednesov poznala. Na druhej strane právo na spravodlivý proces u mňa má byť zaručené tým, že súd výkon rozhodnutia nerealizuje, predbežné opatrenia síce vydá, ale vykonať ich nechce, že mi nedoručuje zásadné listiny pre vedenie konania a preto aby som mohol prípadne pokračovať vo veci iným spôsobom. Súdy mi vlastne rozhodnutím Najvyššieho súdu SR v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre v súčinnosti s Okresným súdom Komárno porušili moje práva tým, že som nemal primerané možnosti predloženia môjho prípadu Okresnému súdu Komárno. Nemal som možnosť primeraným spôsobom reagovať či už v tomto konaní alebo v iných

konaniach. Nemal som vôbec možnosť sa brániť, lebo Okresný súd Komárno vlastne žiadne úkony nerobil okrem formálnych rozhodnutí a ústavný súd ma neprijal do konania. Pritom sa rozhodovalo o mojich právach!

Okresný súd Komárno po tom, čo sa dozvedel, že moja manželka vycestovala s deťmi do zahraničia na účely návštevy základnej školy a porušila tak nim nariadené predbežné opatrenie o jej zákaze vycestovania s deťmi mimo územia Slovenskej republiky, neurobil vo veci žiaden krok, tým, že súd ma neinformoval nielen o rozhodnutí ústavného súdu, ale ani o obsahu zápisnice, ani o úkone, ktorý sa realizoval, musel som si prácne uvedené listiny zadovážovať zo spisu okresného súdu sám. Na druhej strane okresný súd listiny, ktoré mal doručovať povinnej doručoval tým spôsobom, že návrh na predbežné opatrenie doručoval 1 rok. Pritom v spise mal založený zápis z polície, podľa ktorého keď som začal pátrať po mojich deťoch jej prostredníctvom, zjavila sa zrazu samotná matka aj maloleté deti. Túto zápisnicu súd mal, čiže vedel, akým spôsobom môže zabezpečiť doručenie rozhodnutiu o predbežnom opatrení prostredníctvom polície, ale tak neurobil.

V sumáre, keď hodnotím pokračovanie konaní slovenských súdov, dá sa hovoriť o spravodlivom procese, keď som sa dostal do podstatne nevýhodnejšej situácie, v akej bola povinná?

Bol som oboznámený s dôkazmi a pripomienkami a o ich vybavovaní, ktoré nielenže boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu, ale ho aj ovplyvnili. Nemal som možnosť využiť svoje procesné práva a predložiť argumenty, nakoľko som nevedel, čo sa v konaní deje, kedy sa čo udeje. Vo veci výkonu predbežných opatrení súd nespravil ani jeden krok. Nakoniec i samotný výkon rozhodnutia bol rozhodnutím Okresného súdu Komárno dňa 18.1.2013 zastavený.

Budú slovenské súdy čakať na vyriešenie veci plnoletosti mojich detí?

Na základe uvedených skutočností mám za to, že boli porušené moje práva na spravodlivý proces čo sa týka nerovnosti zbraní, kontradiktórnosti, možnosti predkladania dôkazov a vlastne prakticky vo všetkých bodoch, ale aj z hľadiska neodôvodneného zdĺhavého konania ohľadom samotného výkonu rozhodnutia. Bol porušený článok 11 Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí. Nakoľko uvedený dohovor má prednosť pred zákonom, súd sa mal v prvom rade pridržať jeho znenia a nedošlo by k porušeniu mojich práv.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy označeným postupom okresného súdu, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označenými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu, tieto rozhodnutia zrušil a priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Em/2/2011, základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 7 CoE/21/2012 a sp. zn. 7 CoE/22/2012 z 29. júna 2012 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 323/2012 zo 6. decembra 2012.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 Em/2/2011

Sťažovateľ v podanej sťažnosti namieta zbytočné priet'ahy v postupe okresného súdu v rámci konania o výkon rozhodnutia, teda porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 48 od. 2 ústavy.

Účelom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (III. ÚS 154/06, I. ÚS 76/03).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je teda požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05, III. ÚS 355/2012). Ústavný súd preto v rámci svojej rozhodovacej činnosti (napr. IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 41/07, II. ÚS 46/07, I. ÚS 96/07, II. ÚS 214/08) prezentuje už ustálený záver, že základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje ochrana len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu predložená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného základného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo.

Ústavný súd zistil, že konanie vedené pred okresným súdom pod sp. zn. 12 Em/2/2011 bolo v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (28. februára 2013) právoplatne skončené, a to 8. februára 2013.

Sťažovateľ sa teda so svojou sťažnosťou na ústavný súd obrátil v čase, keď už tento prostriedok nápravy nebol objektívne spôsobilý splniť svoj účel.

Vzhľadom na uvedené bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v označenej časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 7 CoE/21/2012 a sp. zn. 7 CoE/22/2012 z 29. júna 2012

Riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti judikatúra ústavného súdu reflektujúca na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozsudok z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania pre jeho neprípustnosť zároveň garantuje zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu druhostupňového súdu (podobne III. ÚS 114/2010).

V zmysle uvedeného preto ústavný súd pristúpil k preskúmaniu námietok sťažovateľa uplatnených vo vzťahu k označenému rozhodnutiu krajského súdu, ktoré bolo napadnuté dovolaním sťažovateľa a dovolacím súdom posúdené ako neprípustné.

Preskúmaním sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil tieto relevantné skutočnosti, ktoré boli východiskom pre jeho rozhodovanie:

Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že rozhodnutím ústavného súdu č. k. II. ÚS 584/2011-30 z 15. decembra 2011 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť povinnej, ktorou namietala porušenie svojich práv uznesením krajského súdu z 28. apríla 2011, ktorým tento ako súd druhostupňový potvrdil uznesenie okresného súdu z 20. januára 2011 o nariadení návratu troch maloletých detí sťažovateľa do krajiny ich obvyklého pobytu, teda do S. Krajský súd poukázal na to, že predmetným rozhodnutím ústavného súdu bola zároveň odložená vykonateľnosť právoplatného uznesenia krajského súdu z 28. apríla

2011, kde odklad vykonateľnosti predstavuje dočasný a preventívny procesný úkon, ktorým sa na určitú dobu suspenduje jeden z účinkov súdneho rozhodnutia. Krajský súd dôvodil, že v prípade rozhodnutia, ktoré je titulom pre výkon rozhodnutia, odklad jeho vykonateľnosti znamená, že vo výkone rozhodnutia nie je možné pokračovať, pričom úspech v konaní o ústavnej sťažnosti bude mať za následok zastavenie konania o výkon rozhodnutia. Krajský súd v závere konštatoval, že základom a nevyhnutým predpokladom na nariadenie výkonu rozhodnutia je existencia právoplatného a zároveň vykonateľného súdneho rozhodnutia, a keďže ústavný súd svojím uznesením vykonateľnosť uznesenia krajského súdu z 28. apríla 2011 odložil, nie sú splnené podmienky na potvrdenie napadnutých uznesení (uznesení okresného súdu z 8. júla 2011 a 28. novembra 2011). Krajský súd dodal, že s prihliadnutím na absenciu právnej úpravy odkladu výkonu rozhodnutia v Občianskom súdnom poriadku, obe napadnuté uznesenia okresného súdu zrušil, pretože aj uznesenie o uložení pokuty povinnej je spôsobom vedenia výkonu rozhodnutia. V novom konaní krajský súd prvostupňový súd zaviazal zaoberať sa najprv skutočnosťou, ktorá má zásadný význam pre ďalší postup okresného súdu, a síce skutočnosťou, či ústavný súd už o sťažnosti povinnej rozhodol, a v prípade vyhovenia sťažnosti v konaní pred ústavným súdom, teda v prípade zrušenia napadnutého rozhodnutia, ktoré je titulom na výkon rozhodnutia, zaviazal prvostupňový súd na postup podľa ustanovenia § 268 ods. 1 písm. b) OSP, teda aby konanie zastavil. Krajský súd takisto prvostupňový súd upozornil na potrebu vysporiadať sa s návrhom povinnej na prerušenie konania doručeným okresnému súdu 7. decembra 2011.

Ústavný súd v zmysle svojej ustálenej judikatúry nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, s výnimkou ich arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti majúcej za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

V intenciách označenej judikatúry pristúpil ústavný súd k posúdeniu námietok sťažovateľa smerujúcich proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 7 CoE/21/2012 a sp. zn. 7 CoE/22/2012 z 29. júna 2012.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd vo svojom uznesení prezentoval náležitý a logický výklad inštitútu odkladu vykonateľnosti rozhodnutí a za použitia analógie iuris

interpretoval jeho účinky v konkrétnom prípade sťažovateľa, kde mu jasne vysvetlil, že odklad vykonateľnosti uznesenia krajského súdu z 28. apríla 2011 (prostredníctvom uznesenia ústavného súdu) predstavujúceho titul na výkon rozhodnutia vytvoril prekážku pokračovania vo výkone rozhodnutia, čo bolo dôvodom zrušenia uznesení o vedení výkonu rozhodnutia napadnutých v odvolacom konaní.

Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd v napadnutom uznesení zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil svoje právne závery, čím ako súd odvolací poskytol základným právam sťažovateľa dostatočnú ochranu.

Napadnuté uznesenie krajského súdu nenesie znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti, nie je v nesúlade s platnou právnou úpravou ani nepopiera zmysel aplikovanej právnej úpravy týkajúcej sa výkonu rozhodnutia a predovšetkým obsahuje dostatočne náležité a zrozumiteľné vysvetlenie svojich právnych záverov. Ústavný súd v takýchto prípadoch nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov všeobecného súdu.

Samotná skutočnosť, že si krajský súd neosvojil interpretáciu právnej úpravy z pohľadu sťažovateľa, podľa ktorého *„Nič nebránilo Krajskému súdu v Nitre, aby uznesenie o odvolaní o uložení pokuty nerozhodol a vyčkal až na konečné rozhodnutie ústavného súdu“*, nemôže ešte viesť k záveru o porušení jeho základného práva garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Uznesenie krajského súdu zodpovedá požiadavkám kladeným konštantnou judikatúrou ústavného súdu na odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov, a ústavný súd preto konštatuje kvalitu jeho uznesenia ako súladnú s obsahom označených článkov ústavy a dohovoru.

Podľa judikatúry ústavného súdu ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, reálnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Vychádzajúc zo svojich záverov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti námietky porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy

a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným uznesením krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 323/2012 zo 6. decembra 2012

Ústavný súd z obsahu sťažnosti a jej príloh zistil, že sťažovateľ dovolanie podané proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 7 CoE/21/2012 a sp. zn. 7 CoE/22/2012 z 29. júna 2012 odôvodnil poukazom na § 237 písm. f) OSP tvrdiac, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, a to tým, že nemal možnosť vyjadriť sa k uzneseniu ústavného súdu o odklade vykonateľnosti uznesenia krajského súdu z 28. apríla 2011, keďže mu predmetné uznesenie ústavného súdu nebolo doručené. Túto skutočnosť považoval sťažovateľ za porušenie princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania. Rovnako sťažovateľ namietal, že mu nebol doručený návrh povinnej na prerušenie konania o výkon rozhodnutia.

Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP v spojení s § 243b ods. 5 OSP. V rozhodnutí dovolací súd uviedol, že sa v zmysle § 242 ods. 1 OSP neobmedzil iba na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 OSP, ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 OSP, kde konštatoval, že žiadnu z tu vymedzených procesných väd podľa ustanovení písm. a) až g) § 237 OSP nezistil. Následne pristúpil dovolací súd k preskúmaniu opodstatnenosti tvrdenia, na ktorom sťažovateľ založil svoju argumentáciu o prípustnosti podaného dovolania, a síce že mu bola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť konať podľa § 237 písm. f) OSP.

Najvyšší súd interpretoval podstatu označeného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, keď uviedol, že pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožní účastníkovi konania realizáciu jeho procesných práv a právom chránených záujmov priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a právom chránených záujmov. Dôvodiac, že za takúto vadu treba považovať predovšetkým skutočnosť, keď súd postupuje v rozpore so zákonom, prípadne iným

všeobecne záväzným právnym predpisom, čím účastníkovi konania odníme jemu priznané procesné práva, najvyšší súd konštatoval, že v prípade sťažovateľa o takýto prípad nejde, pretože konajúce súdy postupovali v súlade s právnymi predpismi.

Najvyšší súd v kontexte argumentácie sťažovateľa prezentovanej v dovolaní poukázal na relevantnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej princíp rovnosti zbraní vyžaduje garantovanie primeranej možnosti pre každú procesnú stranu, predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je odporca a podľa ktorej právo na kontradiktórne konanie znamená, že procesným stranám je zabezpečená nielen možnosť predložiť všetky relevantné dôkazy, ale aj možnosť oboznámiť sa s predloženými dôkazmi a pripomienkami pre účely vyjadrenia sa k nim s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu.

Najvyšší súd konštatoval, že nedoručením uznesenia ústavného súdu č. k. II. ÚS 584/2011-30 z 15. decembra 2011 sťažovateľovi nedošlo k odňatiu možnosti sťažovateľa konať pred súdom, pretože rozhodnutie ústavného súdu, na ktorom odvolací súd založil svoje rozhodnutie, bolo pre konajúci súd záväzné a účastník konania aj v prípade, že by sa mu toto rozhodnutie doručilo, nemohol nijako uplatniť svoj vplyv na výsledok konania tým, že by sa k nemu vyjadril.

K námietke sťažovateľa o nedoručení návrhu povinnej na prerušenie konania najvyšší súd uviedol, že prvostupňový súd o predmetnom návrhu dosiaľ nerozhodol, preto nemôže označená námietka založiť vadu konania podľa § 237 písm. f) OSP.

Ústavný súd po preskúmaní namietaného uznesenia najvyššieho súdu dospel k týmto relevantným čiastkovým záverom:

V prvom bode odôvodnenia najvyšší súd poskytol podrobnú interpretáciu dovolacieho dôvodu poskytovaného ustanovením § 237 písm. f) OSP, a teda podmienky jeho aplikovateľnosti. V kontexte argumentácie sťažovateľa prezentoval aj súvisiaci judikatúru ESLP, prostredníctvom ktorej vyložil podstatu princípu rovnosti zbraní a princípu kontradiktórnosti konania, kde zdôraznil ich ťažiskový účel, a síce vytvorenie primeraných možností pre procesnú iniciatívu účastníka konania s cieľom ovplyvniť výsledok konania.

V nadväznosti na uvedenú interpretáciu najvyšší súd potvrdil rešpektovanie procesných práv sťažovateľa a zákonnosť postupu konajúceho súdu, keď vyvrátil opodstatnenosť argumentačných tvrdení sťažovateľa o odňatí možnosti konať nedoručením uznesenia ústavného súdu, a to poukazom na záväznosť rozhodnutia ústavného súdu a s tým súvisiacu právnu irelevanciu prípadných vyjadrení sťažovateľa k nemu.

Najvyšší súd vyvrátil aj opodstatnenosť tvrdenia sťažovateľa o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. f) OSP nedoručením návrhu povinnej na prerušenie konania sťažovateľovi, a to poukazom na zásadnú skutočnosť, že o tomto návrhu povinnej rozhodnuté dosiaľ nebolo, čo vylučuje možnosť existencie vady konania v zmysle citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

Najvyšší súd vychádzajúc z označených čiastkových záverov skonštatoval nedostatok sťažovateľom formulovaného dovolacieho dôvodu a dovolanie ako neprípustné odmietol.

Ústavný súd je toho názoru, že v prijatom uznesení najvyšší súd podrobne interpretoval dotknutú právnu úpravu týkajúcu sa mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania [§ 237 písm. f) OSP], kde aj prostredníctvom prezentovanej súvisiacej judikatúry ESĽP skonštatoval irelevantnosť argumentačných námietok sťažovateľa. Najvyšší súd vyčerpávajúco odpovedal na ťažiskový argument sťažovateľa týkajúci sa jeho tvrdenia o odňatí možnosti konať pred súdom nedoručením uznesenia ústavného súdu. Na základe náležitého odôvodnenia vylúčil najvyšší súd danosť dovolacie dôvodu podľa citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a rozhodol o odmietnutí dovolania pre jeho neprípustnosť.

Konštatovanie o neprípustnosti dovolania sťažovateľa bolo založené na racionálnom, podrobnom, a teda ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy a súvisiacej judikatúry, ktorý nepopiera účel a podstatu tejto právnej úpravy a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania.

Odôvodnenie namietaného uznesenia najvyššieho súdu tak predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, pretože sa opiera o náležité vysvetlenie právnej úvahy a vyčerpávajúcu odpoveď poskytnutú sťažovateľovi zo strany najvyššieho súdu, na ktorej

tento postavil svoje rozhodnutie. Ústavný súd tak považuje odôvodnenia jeho rozhodnutia za dostatočné, nevybočujúce z limitov čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v časti namietaného porušenia označených článkov ústavy a dohovoru predmetným uznesením najvyššieho súdu v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde posúdil ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd vzhľadom na svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2013